

var det eneste Menneske, hvis Frisprog Enslev taalte. Han gik ud og ind i hans Hus, som om han hørte til der, og naar han ikke var budt ud i Selskab, kom han gerne af sig selv til Middag.

Hans Tilsynekomst fik hurtig Professor Bendix til at rejse sig og sige Farvel. De to var ikke Venner. Enslev nød fra sin Lænestol det Buk, hvormed de hilste paa hinanden, fordi han mente at vide, at der engang havde bestaaet et Forhold mellem Bjerreby og Professorens Frue.

Kort efter blev der kaldt tilbords.

Enslevs Utaalmodighed ytrede sig aldrig stærkere end ved Maaltiderne. Spiste han alene, varede endogsaa Middagen ikke mere end et Kvarter. Til lille Jensens Fortvivlelse kunde han rejse sig efter den første Ret og lade hende staa der med Stegen og Desserten. Men naar Bjerreby var der og fortalte sine pikante Historier fra den københavnske Selskabsverden, faldt der mere Ro over ham. Bjerreby var en aabenhjertig Fortæller, og Enslev hørte paa ham med en gammel Erobrers forstaaende Glimt i Øjet.

Denne Dag forlod han dog Bordet i Utide, da Zaun havde ladet sig melde.

Den lille rastløse Direktør havde stillet sig helt og holdent til Enslevs Raadighed i denne Tid. Man saae ham indtil sent paa Natten gennemfare Byens Gader i Droske, undertiden, som det syntes, i flere